

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (šesto vijeće)

5. ožujka 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Direktiva 92/12/EEZ – Opći aranžmani za trošarinsku robu – Oporezivanje krijumčarene robe – Roba puštena u potrošnju u državi članici i upućena u drugu državu članicu – Određivanje nadležne države članice – Pravo tranzitne države da oporezuje navedenu robu“

U predmetu C-175/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgerichtshof (Austrija), odlukom od 28. ožujka 2014., koju je Sud zaprimio 10. travnja 2014., u postupku

Ralph Prankl

SUD (šesto vijeće),

u sastavu: S. Rodin, predsjednik vijeća, M. Berger i F. Biltgen (izvjestitelj), suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za austrijsku vladu, C. Pesendorfer, u svojstvu agenta,
- za njemačku vladu, T. Henze i K. Petersen, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. Wasmeier i R. Lyal, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluči bez njezina mišljenja, donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 7. stavaka 1. i 2. i članka 9. stavka 1. Direktive Vijeća 92/12/EEZ od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda (SL L 76, str. 1.) [neslužbeni prijevod], kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 92/108/EEZ od 14. prosinca 1992. (SL L 390, str. 124., u daljnjem tekstu: Direktiva 92/12).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između R. Prankla, vozača kamiona, i Zollamta Wien (carinski ured u Beču) zbog odluke potonjeg kojom se prvonavedenom nalaže plaćanje trošarine na duhanske proizvode.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Uvodne izjave 5. do 7. Direktive 92/12 glase:

„budući da isporuka, držanje radi isporuke ili opskrba gospodarskog subjekta koji samostalno obavlja gospodarsku djelatnost ili za potrebe subjekta javnog prava koja se odvija u državi članici različitoj od one u kojoj je roba puštena u potrošnju dovodi do obračunavanja trošarine u toj drugoj državi članici;

budući da se na trošarinsku robu koju su nabavile fizičke osobe za vlastitu uporabu i koju su same prevezle trošarina mora obračunati u državi članici u kojoj je ta roba nabavljena;

budući da radi utvrđivanja da se trošarinska roba ne drži u osobne nego u komercijalne svrhe države članice moraju voditi računa o određenom broju kriterija“.

[neslužbeni prijevod]

- 4 Članak 6. te direktive određuje:

„1. Obveza obračunavanja trošarine nastaje prilikom puštanja u potrošnju ili kada se utvrde gubici ili manjkovi na koje se mora obračunati trošarina u skladu s člankom 14. stavkom 3.

Puštanje u potrošnju trošarinske robe znači:

- (a) otpuštanje trošarinske robe, uključujući nepravilno otpuštanje, iz sustava odgode plaćanja trošarine;
- (b) proizvodnju trošarinske robe, uključujući nepravilnu proizvodnju, izvan sustava odgode plaćanja trošarine;
- (c) uvoz trošarinske robe, uključujući nepravilan uvoz, kada trošarinska roba odmah nakon uvoza nije stavljena u sustav odgode plaćanja trošarine.

2. Primjenjuju se uvjeti za obračunavanje trošarine i stope trošarine koji vrijede na dan nastanka obveze obračunavanja trošarine u državi članici u kojoj je roba puštena u potrošnju ili u kojoj su utvrđeni gubici ili manjkovi. Trošarina se obračunava i ubire u skladu s postupcima koje je propisala pojedina država članica, pri čemu se podrazumijeva da države članice moraju primjenjivati istovjetne postupke obračunavanja i ubiranja za domaću robu i za robu iz drugih država članica.“

[neslužbeni prijevod]

5 Članak 7. stavci 1. do 6. navedene direktive glasi:

„1. Kada se trošarinska roba koja je već puštena u potrošnju u jednoj državi članici drži u komercijalne svrhe u drugoj državi članici, trošarina se obračunava u državi članici u kojoj se ta roba drži.

2. U tu svrhu, ne dovodeći u pitanje članak 6., kada je roba koja je već puštena u potrošnju u skladu s člankom 6. u jednoj državi članici isporučena ili namijenjena isporuci u drugu državu članicu ili korištena u drugoj državi članici za potrebe gospodarskog subjekta koji samostalno obavlja gospodarsku djelatnost ili za potrebe subjekta javnog prava, trošarina se obračunava u toj drugoj državi članici.

3. Ovisno o okolnostima slučaja, trošarinski obveznik je osoba koja obavlja isporuku, koja drži robu namijenjenu isporuci ili osoba koja prima robu za korištenje u državi članici različitoj od one u kojoj je roba već puštena u potrošnju ili relevantni gospodarski subjekt ili subjekt javnog prava.

4. Proizvodi iz stavka 1. kreću se između područja država članica uz primjenu pratećeg dokumenta u kojem su navedeni najvažniji podaci iz dokumenta iz članka 18. stavka 1. Oblik i sadržaj tog dokumenta utvrđuju se prema postupku propisanom u članku 24. ove direktive.

5. Osoba, subjekt ili tijelo iz stavka 3. mora udovoljiti sljedećim zahtjevima:

- (a) prije otpreme robe podnijeti izjavu poreznim tijelima države članice odredišta i jamčiti plaćanje trošarine;
- (b) platiti trošarinu države članice odredišta u skladu s postupkom utvrđenim u toj državi članici;
- (c) dopustiti preglede na temelju kojih administracija države članice odredišta može ustanoviti je li trošarinska roba stvarno primljena i je li plaćena trošarina kojoj ona podliježe.

6. Povrat trošarine plaćene u prvoj državi članici iz stavka 1. izvršava se u skladu s člankom 22. stavkom 3.“

[neslužbeni prijevod]

6 Članak 8. iste direktive propisuje:

„Za trošarinsku robu koju nabavljaju fizičke osobe za vlastitu uporabu i koju su same prevezle načelo koje uređuje unutarnje tržište određuje da se trošarina obračunava u državi članici u kojoj je roba nabavljena.“ [neslužbeni prijevod]

7 Članak 9. stavci 1. i 2. Direktive 92/12 određuje:

„1. Ne dovodeći u pitanje članke 6., 7. i 8., obveza obračunavanja trošarine nastaje kada se roba koja je puštena u potrošnju u jednoj državi članici u komercijalne svrhe drži u drugoj državi članici.

U tom slučaju, trošarinu u državi članici na čijem se području roba nalazi duguje osoba koja je drži.

2. Kako bi utvrdile da je roba iz članka 8. namijenjena za komercijalne svrhe, države članice moraju, među ostalim, uzeti u obzir sljedeće:

— komercijalni status držatelja robe i njegove razloge za njezino držanje,

- mjesto gdje se ta roba nalazi ili, prema potrebi, korištenu vrstu prijevoza,
- bilo koji dokument koji se odnosi na tu robu,
- prirodu te robe,
- količinu te robe.

[neslužbeni prijevod]

[...]“

8 U skladu s člankom 10. te direktive:

„1. Trošarinska roba koju su kupile osobe koje nisu ovlaštene držatelj trošarinskog skladišta ili registrirani ili neregistrirani gospodarski subjekt i koju prodavatelj ili netko u njegovo ime neposredno ili posredno otprema ili preveze oporeziva je trošarinom u državi članici odredišta. U smislu ovog članka, država članica odredišta znači državu članicu u koju pošiljka stigne ili se preveze.

2. Stoga prilikom isporuke trošarinske robe koja je već bila puštena u potrošnju u državi članici i koju je osobi iz stavka 1. sa sjedištem u drugoj državi članici neposredno ili posredno otpremio ili prevezao prodavatelj ili netko u njegovo ime nastaje obveza obračunavanja trošarine na tu robu u državi članici odredišta.

3. Obveza obračunavanja trošarine od prodavatelja nastaje u državi članici odredišta u trenutku u kojem je isporuka izvršena. Međutim, države članice mogu donijeti odredbe kojima se propisuje da trošarinu duguje porezni zastupnik koji nije ista osoba kao primatelj robe. Taj porezni zastupnik mora imati sjedište u državi članici odredišta i ovlaštenje poreznih tijela te države članice.

Država članica u kojoj prodavatelj ima sjedište mora osigurati da on udovoljava sljedećim zahtjevima:

- jamči plaćanje trošarine pod uvjetima koje utvrđuje država članica odredišta prije otpreme robe i osigura plaćanje trošarine nakon dolaska robe,
- vodi evidenciju isporuka trošarinske robe.

4. U slučaju iz stavka 2., trošarina plaćena u prvoj državi članici vraća se u skladu s člankom 22. stavkom 4.

5. Države članice mogu, u skladu s pravom Zajednice, utvrditi posebna pravila za primjenu ove odredbe za trošarinsku robu na koju se primjenjuje posebni nacionalni sustav distribucije koji je usklađen s Ugovorom.“

[neslužbeni prijevod]

9 Članak 20. navedene direktive, koji se nalazi u njezinu Poglavlju III., naslovljenom „Kretanje“, glasi:

„1. Ako je tijekom kretanja robe počinjena nepravilnost ili povreda koja dovodi do obračuna trošarine, trošarinu u državi članici u kojoj je počinjena nepravilnost ili povreda duguje fizička ili pravna osoba koja je jamčila plaćanje trošarine u skladu s člankom 15. stavkom 3., ne dovodeći u pitanje pokretanje kaznenog postupka.

Ako je trošarina ubrana u državi članici koja nije država otpreme, država članica koja je ubire obavještava nadležna tijela zemlje otpreme.

2. Ako se tijekom kretanja utvrdi nepravilnost ili povreda, a nije moguće ustanoviti gdje je počinjena, smatrat će se da je počinjena u državi članici u kojoj je utvrđena.

3. Ne dovodeći u pitanje članak 6. stavak 2., ako trošarinska roba ne prisprije na odredište i nije moguće utvrditi mjesto povrede ili nepravilnosti, smatra se da je ta povreda ili ta nepravilnost počinjena u državi članici otpreme koja trošarinu ubire po stopi koja je na snazi na dan otpreme robe [...] Države članice poduzimaju mjere potrebne za suzbijanje povreda ili nepravilnosti i propisivanje učinkovitih kazni.

4. Ako prije isteka roka od tri godine od dana izdavanja pratećeg dokumenta bude utvrđena država članica u kojoj je povreda ili nepravilnost stvarno počinjena, ta država ubire trošarinu po stopi koja je na snazi na dan otpreme robe. U tom slučaju prvotno obračunata trošarina vraća se odmah nakon dostave dokaza o njezinu ubiranju.“

[neslužbeni prijevod]

10 Članak 22. Direktive 92/12, koji se nalazi u njezinu Poglavlju IV., naslovljenom „Povrat“, propisuje:

„1. Trošarine na trošarinsku robu koja je puštena u potrošnju mogu u odgovarajućim slučajevima i na zahtjev gospodarskog subjekta pri obavljanju njegove poslovne djelatnosti biti vraćene od strane poreznih tijela države članice u kojoj je ta roba puštena u potrošnju, ako nije namijenjena potrošnji u toj državi članici.

Međutim, države članice mogu odbiti taj zahtjev za povrat ako on ne ispunjava kriterije pravilnosti koje one postavljaju.

2. Za primjenu stavka 1. vrijede sljedeće odredbe:

- (a) pošiljatelj mora prije otpreme robe podnijeti zahtjev za povrat kod nadležnih tijela svoje države članice i dokazati da je trošarina plaćena. Međutim, nadležna tijela ne mogu odbiti povrat samo zbog nedostavljanja dokumenta koji potvrđuje prvotno plaćanje, a izdaju ga ista ta tijela;
- (b) kretanje robe iz točke (a) izvršeno je u skladu s odredbama Poglavlja III.;
- (c) pošiljatelj nadležnim tijelima svoje države članice dostavlja povratni primjerak dokumenta iz točke (b) koji je prodavatelj pravilno ispunio i koji mora biti popraćen dokumentom koji potvrđuje osiguranje trošarine u državi članici potrošnje ili imati napomenu koja mora sadržavati:
 - adresu nadležnog ureda poreznih tijela države članice odredišta,
 - datum kada je taj ured prihvatio izjavu te referentni ili evidencijski broj te izjave;
- (d) trošarinu koja se duguje za trošarinsku robu puštenu u potrošnju u državi članici i označenu poreznom oznakom ili identifikacijskom markicom mogu vratiti porezna tijela države članice koja su izdala te porezne oznake ili identifikacijske markice ako porezna tijela države članice koja su ih izdala utvrde uništenje tih oznaka ili markica.

3. U slučajevima iz članka 7. država članica otpreme mora vratiti trošarinu koja je plaćena samo ako je trošarina već bila plaćena u državi članici odredišta u skladu s postupkom propisanim u članku 7. stavku 5.

Međutim, države članice mogu odbiti taj zahtjev za povrat ako on ne ispunjava kriterije pravilnosti koje one postavljaju.

4. U slučajevima iz članka 10. država članica otpreme mora, na zahtjev prodavatelja, vratiti trošarinu koju je platio ako je postupao u skladu s postupkom propisanim u članku 10. stavku 3.

Međutim, države članice mogu odbiti taj zahtjev za povrat ako on ne ispunjava kriterije pravilnosti koje one postavljaju.

U slučajevima u kojima je prodavatelj ovlašten drzatelj trošarinskog skladišta, države članice mogu propisati pojednostavnjeni postupak povrata.

5. Porezna tijela svake države članice određuju postupke i načine nadzora koji se primjenjuju na povrate izvršene na njihovu području. Države članice osiguravaju da povrat trošarine ne prelazi iznos koji je stvarno plaćen.“

[neslužbeni prijevod]

Austrijsko pravo

- 11 Članak 27. stavci 1. i 2. Zakona o porezu na duhan iz 1995. (Tabaksteuergesetz 1995, BGBl. 704/1994, u daljnjem tekstu: TabStG) određuje:

„1. Ako su duhanski proizvodi koji su pušteni u potrošnju u državi članici nabavljeni u komercijalne svrhe, obveza obračuna poreza nastaje činjenicom da kupac

1. duhanske proizvode preuzme na poreznom području ili
2. duhanske proizvode preuzete izvan poreznog područja unese ili naloži njihovo unošenje na porezno područje.

Obveznik poreza je kupac. Nabava tijela javnog prava izjednačena je s nabavom u komercijalne svrhe.

2. Ako su duhanski proizvodi koji su pušteni u potrošnju u državi članici uneseni na porezno područje u slučajevima koji nisu navedeni u stavku 1., obveza obračuna poreza nastaje time što su prvi put držani ili korišteni u komercijalne svrhe na poreznom području. Obveznik poreza je držatelj ili korisnik.“

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 12 U razdoblju između travnja i listopada 2005. R. Prankl na poticaj osobe sa sjedištem u Austriji prevezao je 12.650.000 cigareta iz Mađarske u Ujedinjenu Kraljevinu. Te cigarete, koje su nepoznate osobe prokrijumčarile na carinsko područje Europske unije, prevezene su u pet uzastopnih vožnji, među ostalim preko Austrije. Bile su skrivene ispod tereta koji je u prijevoznim dokumentima bio deklariran kao cjelokupni teret. Navedene cigarete u Ujedinjenoj Kraljevini u četiri su slučaja s kamiona istovarile nepoznate osobe, a u jednom slučaju zaplijenila su ih britanska tijela.
- 13 Odlukom od 11. travnja 2011. Zollamt Wien odredio je R. Pranklu porez na duhan u iznosu od 1.249.820 eura jer je on zaprimio cigarete o kojima je riječ te ih unio u Austriju.
- 14 R. Prankl podnio je žalbu protiv te odluke. U potporu svojoj žalbi istaknuo je da ga je za nezakonit prijevoz cigareta iz Mađarske u Ujedinjenu Kraljevinu vrbovala treća osoba. Tvrdi da je u hijerarhiji organizacije masovnog krijumčarenja cigareta za koju je obavio prijevoze imao podređen položaj. Osim toga, naveo je da nije imao nikakve informacije o količini cigareta utovarenoj na vozilo kojim je upravljao te da nije imao saznanja o distribucijskim kanalima koji su s time povezani. Osim toga,

smatra da kao obični vozač teretnog vozila s gospodarske točke gledišta nije imao ovlasti raspolaganja tim cigaretama te stoga nije bio kupac u smislu članka 27. TabStG-a. Usto navodi da cigarete o kojima je riječ nije stavio na tržište u Austriji, a sam „tranzit“ duhanskih proizvoda kroz Austriju nije obuhvaćen tim člankom.

- 15 Unabhängiger Finanzsenat potvrdio je određivanje poreza na duhan u gore spomenutom iznosu, temeljeći svoju odluku na članku 27. stavku 2. TabStG-a. Prema mišljenju toga suda, iako R. Prankl nije bio kupac cigareta o kojima je riječ, ipak je imao saznanja o nezakonitosti prijevoza za koje je, među ostalim, bio plaćen. Kao vozač teretnog vozila koje je služilo za prijevoz tih cigareta, R. Prankl na austrijskom ih je poreznom području prvi put držao u komercijalne svrhe te je stoga obveznik poreza na duhan u Austriji.
- 16 Verwaltungsgerichtshof, kojem je R. Prankl podnio reviziju za poništenje odluke navedenog suda, pita se protive li se odredbe Direktive 92/12 i osobito njezin članak 7. zaključku do kojeg je došao Unabhängiger Finanzsenat na temelju nacionalnog zakonodavstva. Naime, smatra da je zaključak prema kojem u slučaju prijevoza poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku trošarina treba biti obračunata u svakoj tranzitnoj državi članici u suprotnosti sa sustavom sadržanim u toj direktivi prema kojem trošarinska roba držana u komercijalne svrhe treba biti oporezovana u državi članici odredišta.
- 17 Doduše, Sud je već utvrdio da zakonodavac Unije sprečavanje dvostrukog oporezivanja nije podigao na razinu apsolutnog načela (presuda BATIG, C-374/06, EU:C:2007:788). Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da to utvrđenje treba mijenjati u kontekstu činjenica iz kojih proizlazi spor u predmetu o kojem je riječ, u kojem je trošarinska roba bila nezakonito puštena u potrošnju u državi članici različitoj od one čije je porezne oznake već nosila.
- 18 U tim je okolnostima Verwaltungsgerichtshof odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li članak 7. stavke 1. i 2. i članak 9. stavak 1. Direktive 92/12 tumačiti tako da se protive nacionalnim odredbama prema kojima se i u tranzitnoj državi članici može obračunati trošarina [...] za trošarinsku robu [...] koja je u (prvoj) državi članici bila puštena u potrošnju i kopnenim putem prevezena preko jedne ili više [tranzitnih] država članica u drugu državu članicu (državu članicu odredišta) bez pratećeg dokumenta u skladu s člankom 7. stavkom 4. te direktive kako bi bila prodana u državi članici odredišta?“

O prethodnom pitanju

- 19 Sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. stavke 1. i 2. i članak 9. stavak 1. Direktive 92/12 tumačiti tako da su, u slučajevima kada je trošarinska roba potajno unesena na područje države članice i bez pratećeg dokumenta propisanog u članku 7. stavku 4. te direktive prevezena u drugu državu članicu, na području koje su tu robu otkrila nadležna tijela, i tranzitne države članice ovlaštene da uberu trošarinu od vozača teretnog vozila koji je obavio navedeni prijevoz jer je na njihovu području držao navedenu robu u komercijalne svrhe.
- 20 Najprije valja utvrditi da je cilj Direktive 92/12 uspostava određenih pravila u vezi s posjedovanjem, kretanjem i praćenjem trošarinske robe, i to osobito radi osiguravanja istovjetnosti obveze obračunavanja trošarine u svim državama članicama. Tim se usklađivanjem, u načelu, izbjegava dvostruko oporezivanje u odnosima između država članica (presude Scandic Distilleries, C-663/11, EU:C:2013:347, t. 22. i 23. i Gross, C-165/13, EU:C:2014:2042, t. 17.).

- 21 Također valja podsjetiti da članak 7. stavci 1. i 2. Direktive 92/12 postavlja opće pravilo prema kojem se trošarinska roba puštena u potrošnju u jednoj državi članici, a držana u komercijalne svrhe u drugoj državi članici, oporezuje u potonjoj državi. Mjesto nastanka obveze obračuna poreza tako je država članica odredišta robe, a ne ona njezina puštanja u potrošnju (presuda Meiland Azewijn, C-292/02, EU:C:2004:499, t. 35.).
- 22 Tumačenje prema kojem se ubiranje trošarine u načelu obavlja samo u jednoj državi članici, to jest onoj kojoj je roba o kojoj je riječ namijenjena i u kojoj će biti potrošena, dodatno je potkrijepljeno člankom 22. Direktive 92/12, koji pod određenim uvjetima predviđa povrat trošarine plaćene u drugoj državi članici (presuda Scandic Distilleries, EU:C:2013:347, t. 24.).
- 23 Točno je da ni članak 7. stavci 1. i 2. Direktive 92/12 ni njezin članak 9. stavak 1. ne isključuje izričito ubiranje trošarine na tu robu u državi članici preko koje je krijumčarena roba prevezena, čak i ako se više ne nalazi na području te države te je pristigla u državu članicu odredišta.
- 24 Međutim, Sud je presudio da, u slučajevima kada je roba koja je nezakonito unesena na područje Unije, poput robe o kojoj je riječ u glavnom postupku, držana u komercijalne svrhe, iz odredbi članka 6. stavka 1. i članka 7. stavka 1. navedene direktive proizlazi da su tijela države članice u kojoj je ta roba otkrivena nadležna za ubiranje trošarine (presuda Dansk Transport og Logistik, C-230/08, EU:C:2010:231, t. 114. i rješenje Febetra, C-333/11, EU:C:2012:134, t. 41.). U predmetu u glavnom postupku riječ je o nadležnim tijelima Ujedinjene Kraljevine.
- 25 Protivno tome, osim u slučaju u kojem roba o kojoj je riječ nije držana u komercijalne svrhe, država članica otpreme ostaje nadležna za ubiranje trošarine u skladu s člankom 6. Direktive 92/12 i to čak i ako su robu koja je nezakonito unesena tek kasnije otkrila tijela druge države članice (vidjeti u tom smislu presudu Dansk Transport og Logistik, EU:C:2010:231, t. 115. i rješenje Febetra, EU:C:2012:134, t. 42.).
- 26 U tim okolnostima valja utvrditi da tranzitne države članice, jednako kao država članica otpreme, nisu nadležne za ubiranje trošarine kada takvu robu otkriju tijela druge države članice na čijem je području bila držana u komercijalne svrhe.
- 27 Naime, ne može se valjano smatrati da je zakonodavac Unije namjeravao dati prednost sprečavanju zlouporaba i prijevara omogućavajući općenito, u slučaju protupravnog prijevoza trošarinske robe, svim tranzitnim državama članicama da ubiru trošarine.
- 28 To tumačenje nije oslabljeno činjenicom da je Sud u točki 57. presude BATIG (EU:C:2007:788) smatrao da je zakonodavac Unije prednost dao sprečavanju zlouporaba i utaja pred načelom oporezivanja u samo jednoj državi članici. Naime, ta je ocjena, kao što to proizlazi iz prve rečenice navedene točke, povezana s posebnim činjeničnim kontekstom predmeta koji je doveo do te presude, a koji se odnosi na slučaj nepravilnog otpuštanja iz sustava odgode plaćanja trošarine zbog krađe robe koja je bila označena poreznim oznakama u državi članici otpreme i koji je bio obilježen okolnošću da država članica koja je izdala te porezne oznake nije mogla utvrditi njihovo uništenje. Tako je obveza plaćanja trošarine za tu robu nastala i u državi članici u kojoj je puštena u potrošnju i u državi članici u kojoj je bila namijenjena potrošnji i čije je porezne oznake već nosila.
- 29 Za razliku od situacije iz koje proizlazi predmet koji je doveo do presude BATIG (EU:C:2007:788), roba o kojoj je riječ u glavnom postupku nije imala porezne oznake i nije nestala između točke otpreme prijevoza i države članice odredišta. U tim okolnostima, kao što je to istaknula Europska komisija, takvo ubiranje trošarine u tranzitnim državama članicama koje može rezultirati višestrukim oporezivanjem nije nužno za sprečavanje zlouporaba i utaja jer su poznate i država članica uvoza i država članica odredišta te je nesporno da je roba isporučena u potonjoj državi.

- 30 Također valja dodati da to tumačenje nije dovedeno u pitanje ni argumentom prema kojem se u slučajevima nezakonitog prijevoza obračunavanje trošarine određuje prema pravilima propisanim u članku 9. stavku 1. Direktive 92/12.
- 31 Naime, neovisno o pitanju treba li, kao što to drži njemačka vlada, članak 9. stavak 1. Direktive 92/12 smatrati podređenom odredbom koja se primjenjuje kada je u slučaju nezakonitog tranzita trošarinska roba bila držana u komercijalne svrhe a da to posjedovanje nije bilo opravdano na temelju narudžbe ili isporuke, dovoljno je podsjetiti da je u situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku obveza obračuna trošarine nastala u državi članici odredišta u kojoj su dotična dobra bila stvarno puštena u potrošnju i da, kao što to proizlazi iz točke 29. ove presude, ubiranje trošarine u drugoj ili čak u više drugih država članica nije nužno za sprečavanje zlouporaba i utaja.
- 32 S obzirom na sve navedeno, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 7. stavke 1. i 2. kao i članak 9. stavak 1. Direktive 92/12 treba tumačiti tako da, u slučajevima kada je trošarinska roba potajno unesena na područje države članice i bez pratećeg dokumenta propisanog u članku 7. stavku 4. te direktive prevezena u drugu državu članicu, na području koje su tu robu otkrila nadležna tijela, tranzitne države članice nisu ovlaštene ubrati trošarinu od vozača teretnog vozila koji je obavio navedeni prijevoz jer je na njihovu području držao navedenu robu u komercijalne svrhe.

Troškovi

- 33 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (šesto vijeće) odlučuje:

Članak 7. stavke 1. i 2. kao i članak 9. stavak 1. Direktive Vijeća 92/12/EEZ od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 92/108/EEZ od 14. prosinca 1992., treba tumačiti tako da, u slučajevima kada je trošarinska roba potajno unesena na područje države članice i bez pratećeg dokumenta propisanog u članku 7. stavku 4. te direktive prevezena u drugu državu članicu, na području koje su tu robu otkrila nadležna tijela, tranzitne države članice nisu ovlaštene ubrati trošarinu od vozača teretnog vozila koji je obavio navedeni prijevoz jer je na njihovu području držao navedenu robu u komercijalne svrhe.

Potpisi